

1 Ioan 5,1-5

În versetele de mai sus apostolul descoperă rădăcinile lucrurilor despre care este vorba aici. În relațiile dintre frate și frate mai există și o altă întrebare mult mai importantă, și anume: În ce relație stă fratele meu cu Dumnezeu? În versetele 1-5 ale acestui capitol avem a face cu aceeași temă, pe care Ioan a tratat-o deja în capitolul 4. Este foarte important să primim un răspuns dumnezeiesc la întrebarea: Cine este fratele meu? Căci despre aceasta este vorba aici. Pentru mulți creștini serioși, evlavioși, pare să fie o greutate mare să răspundă la această întrebare. Fără îndoială sciziunile dintre copiii lui Dumnezeu, care odinioară erau adunați «în unul», contribuie la aceste greutăți. Să ne întrebăm: Sunt persoanele acelea, care aparțin împreună cu mine aceleiași părtășii religioase, frații mei? La toți cei care gândesc în felul acesta, dragostea de frați, pe care Dumnezeu o așteaptă de la noi, se reflectă spre aceia care aparțin aceleiași părtășii, indiferent dacă aceștia corespund sau nu gândurilor lui Dumnezeu. Chiar dacă această părtășie ar sta corect, rămâne totuși faptul, că actuala stare de decădere din interiorul Bisericii reprezintă o dezonorare a lui Dumnezeu și face nesigură cărarea pentru cei mai mulți creștini. Urmare acestui fapt poți aparține unei părtășii dintr-un duh de partidă, în loc să se întrebe care sunt gândurile lui Dumnezeu. Noi ar trebui să simțim cât de dureroasă este această încurcătură și dezordine în lucrurile dumnezeiești și ce pericol este să te îndepărtezi de voia Sa.

Să nu uităm caracteristica esențială care definește pe un sfânt: prin harul lui Dumnezeu să fie pus deoparte din lume pentru Dumnezeu. În privința aceasta nu este vorba numai de despărțirea de rău, ci de punerea deoparte în Hristos pentru Dumnezeu. O sfințire este total insuficientă dacă vrem s-o facem fără Dumnezeu și dacă depunem eforturi numai să ne despărțim de un rău sau altul. Poți să fi despărțit de o mie de lucruri rele, dar să faci un compromis fatal într-o chestiune oarecare, și atunci nu te poți afla într-o părtășie adevărată cu Dumnezeu și voia Sa. O astfel de despărțire poate fi bine intenționată, însă ea nu este întrutotul adevărată și de încredere, cu toate că persoana respectivă poate fi foarte mulțumită cu sine însuși. Căci dacă se neglijează Dumnezeu și întreg Cuvântul Său, va fi oricum înclinarea mare de a avea o părere mult prea bună despre sine însuși. Dacă dimpotrivă inima este îndreptată spre Dumnezeu și Hristos, atunci ești călăuzit spre adevărata smerenie.

Ceea ce tuturor ne creează probleme este, prin har să fi desăvârșit de fericit și în același timp să nu-ți atribui nici o valoare. Aceste două binecuvântări sunt aduse la unison numai prin conștiința prezenței lui Hristos înaintea lui Dumnezeu pentru noi. Se poate întâmpla, ca cineva să fie aparent smerit, dar nu separat (sfințit); invers, cineva ar putea evident avea o umblare sfântă și totuși să fie departe de smerenie. Ambele însă nu sunt potrivit cu gândurile lui Dumnezeu. Într-un caz este vorba de o smerenie simulată, în celălalt caz de sfințenie simulată. Te înșeli singur. Numai Hristos oferă simțământul realității. Nu te încrede niciodată în cineva care se consideră smerit sau sfânt! Ei ne amintesc de denumirea din Vechiul Testament: «prea drept» (Eclesiastul 7,16). Astfel de oameni au fost totdeauna, până în prezent, însă în ei nu te poți încrede. De cele mai multe ori este vorba de oameni care au o mărturisire de credință, dar în umblarea lor nu sunt în concordanță cu ea.

Aici însă ne aflăm în fața întrebării deosebit de importante, cine sunt aceia, pe care trebuie să-i iubim. Apostolul răspunde la această întrebare într-un timp în care greutățile s-au înmulțit tot mai mult, ca să ne dea siguranță cu privire la voia lui Dumnezeu. Starea în interiorul Adunării era în timpul acela într-adevăr îngrijorătoare, dar în comparație cu zilele noastre de decădere era relativ ordonată. Apostolul ne dă aici un semn de recunoaștere, care nu se orientează după apartenența exterioară la o părtășie. În zilele noastre găsim copii ai lui Dumnezeu în cele mai diferite denominațiuni din jurul nostru. Cu regret i-a reușit lui satan să-i facă să se unească aproape cu tot felul de rău bisericesc de sub soare, așa că părtășia adevărată potrivit Cuvântului lui Dumnezeu a devenit total imposibilă. Chiar și copiii lui Dumnezeu se tem în cea mai mare parte de consecințele credincioșiei adevărate. De aceea avem nevoie de o piatră de încercare infailibilă, ca să cunoaștem pe aceia pe care suntem chemați să-i iubim. Și ea este: «Oricine

crede că Isus este Hristosul este născut din Dumnezeu; și oricine Îl iubește pe Cel care a născut îl iubește și pe cel născut din El.» Un astfel de om este un copil al lui Dumnezeu și prin aceasta fratele meu. Noi trebuie să iubim pe oricine este născut din Dumnezeu, pe «oricine crede».

Este de remarcat și felul în care este descrisă aici credința unui astfel de om. Apostolul Ioan nu se referă aici, ca în capitolul 4,17, la Hristos în glorie. El nici măcar nu se ocupă cu moartea și învierea lui Hristos, și chiar nici mântuirea nu este amintită. El prezintă Persoana lui Isus Însuși, și anume în forma cea mai simplă posibil ca «Hristos». Cât de potrivit și de înțelept este aceasta din partea lui Dumnezeu! Sunt mulți care știu bine despre cerințele și acțiunile Domnului, dar trec pe lângă Persoana Sa. În privința aceasta nu este vorba de credincioși adevărați. Ce importanță are pentru credinciosul cel mai simplu, care stă credincios față de Persoana Domnului. Cine nu crede că Isus este Hristosul, acela nu este nicidecum credincios. Cine Îl mărturisește într-adevăr ca Hristosul și crede în El, ar putea să fie total neștiutor despre multe funcții ale Sale; s-ar putea să nu cunoască intențiile și planurile lui Dumnezeu cu privire la glorie. Însă sufletul său a apucat pe adevăratul subiect al credinței. S-ar putea ca el să cunoască puțin funcția de Mare preot a lui Hristos, și tot așa pe aceea de Apărător a Sa, poziția Lui de Cap al trupului, al Adunării, și ca Domnitor peste toate lucrurile, da, să înțeleagă puțin despre multe realități mari referitoare la El, de care este plin Noul Testament. Această lipsă în cunoaștere însă nu este dovada că el nu este un copil al lui Dumnezeu; el trebuie să cunoască succesiv aceste lucruri.

Cuvântul ne dă aici reperul pentru baza relațiilor noastre cu Dumnezeu, și arată dragostei noastre direcția adevărată. Oricine crede că Isus este Hristosul, aceasta înseamnă Unul lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu L-a trimis în lume, ca să dea oamenilor viața veșnică și să devină Mântuitorul lor, este fratele nostru. Apostolul inspirat redă aici treapta cea mai de jos, pe care Domnul nostru poate fi privit potrivit cu Adevărul. Nu este vorba de diferitele glorii ale lui Hristos în glorie, și nici de prețuirea a ceea ce este prezentat credinței în lucrarea Sa de ispășire. Apostolul nu sprijină gândul că numai acesta sau numai acela, care a înțeles toată Evanghelia gloriei lui Hristos, este un credincios adevărat. Și tot așa de puțin oferă loc gândului, că numai aceia sunt subiectul dragostei, care au venit la credință în același fel ca Saul din Tars în drumul său spre Damasc. Ioan, care atunci când a scris epistola sa se afla la sfârșitul perioadei apostolice, a fost inspirat să întărească credința sufletelor simple, care până atunci n-au auzit niciodată despre aceste lucruri. El voia să le arate, că ei au fost recunoscuți de Dumnezeu ca fiind copii ai Săi și prin aceasta au dreptul la dragostea copiilor lui Dumnezeu, care aici este pusă insistent pe inima tuturor sfinților.

Un egoism spiritual în această privință este un pericol, la care Duhul lui Dumnezeu atrage atenția și pe care El îl condamnă ca fiind o dezonorare a lui Dumnezeu. Nu apartenența la o comuniune bisericească face din cel născut din Dumnezeu subiectul dragostei tuturor celor care sunt născuți în același fel din Dumnezeu. În opoziție cu egoismul aici este prezentat principiul harului atotcuprinzător. Dacă Dumnezeu a luminat inima unui om, să creadă în Isus ca fiind Hristosul, pe acela trebuie să-l primim din inimă, să-l recunoaștem și să-l iubim ca pe unul născut din Dumnezeu, chiar dacă el trăiește în împrejurări complicate, și de aceea a auzit mult mai puțin adevărul lui Dumnezeu. Deoarece Isus, Hristosul, a devenit subiectul credinței lui, cine am fi noi atunci să nu-l acceptăm ca pe un suflet care din întuneric și moarte a fost condus la viața veșnică? S-ar putea ca el să aibă puține cunoștințe, însă obligația noastră este să recunoaștem pe deplin lucrarea lui Dumnezeu făcută în el. Căci aceasta a avut cu siguranță loc, dacă sufletul lui se odihnește pe Persoana binecuvântată a lui Isus ca fiind Hristosul. El este născut tot așa din Dumnezeu ca și fratele care a făcut după câte se pare progrese rapide în cunoașterea unor adevăruri adânci ale Noului Testament. Noi suntem chemați să nu iubim pe un frate mai puțin decât pe celălalt. Noi trebuie să-i iubim în mod sincer, adevărat și dumnezeiesc. Aceasta este natura dragostei care ne este prezentată aici, chiar dacă nu îndrăznim să vorbim despre felul cât de departe am înaintat în ea.

Cele spuse au o însemnătate practică mare. Căci unii creștini nu sunt nicidecum așa demni de a fi iubiți și agreabili în relații ca și alții. Toate relațiile naturale de felul acesta nu sunt însă etalonul dragostei, despre care vorbește aici Duhul Sfânt. Hristos formează subiectele harului Său independent de natura lor veche și înclinațiile lor de caracter. Când apoi dragostea domină, cu atât mai mult ea va sluji atunci spre lauda lui Dumnezeu, dacă motivele naturale erau spre antipatie. Viața în Hristos se ridică deasupra a tot ce vine din carne, și prin aceasta Dumnezeu este onorat, și nu omul. Unii credincioși au fost conduși în rătăcire prin gânduri greșite, în loc să fie consolidați în Adevăr. Unul probabil nu a fost niciodată învățat că abia după întoarcerea la Dumnezeu se începe cunoașterea gândurilor lui Dumnezeu din Sfânta Scriptură. Un altul a fost călăuzit spre paguba sa să-și găsească bucuria și admirația ca un iudeu în clădirile impunătoare și muzica minunată din cadrul serviciilor divine; el gândește că rugăciunile lui ar fi deosebit de plăcute lui Dumnezeu, dacă ele ar fi făcute într-o catedrală. Dacă nu vă este cunoscut nimeni, care chiar și ca credincios este așa de orbit și neștiutor cu privire la libertatea Evangheliei, în orice caz scriitorul vă poate confirma aceasta cu privire la sine din amintirea propriei sale vieți.

Este o realitate cunoscută și neîndoielnică, că multor copii ai lui Dumnezeu le sunt total necunoscute căile lui Dumnezeu. Să prețuiesc eu mai puțin din cauza aceasta pe un suflet aflat într-o astfel de stare? Cu certitudine nu. Dacă este vorba de cineva care crede sincer și cu adevărat în Isus ca fiind Hristosul, inima mea trebuie să-l întâmpine cu aceeași dragoste neprefăcută și caldă, cu care întâmpină pe un frate care cunoaște foarte bine adevărul și umbă cu credincioșie în căile lui Dumnezeu. Dragostea însă trebuie adaptată la starea persoanei respective. Aceasta necesită călăuzirea Duhului pentru diferențierea și luarea în seamă corectă. Dacă fratele meu este slab în credință, se rănește și se descurajează ușor? Sau este destul de tare, ca să suporte un cuvânt categoric și să scoată foloase din el? Este permanent un pericol mare, să îndepărtezi obiceiurile religioase ale unui credincios și să-l condamni fără să umpli golul din inima lui prin plantarea adevărului. Ei toți vor fi învățați de Dumnezeu, așa ne spune atât Vechiul Testament cât și Noul Testament. Noi avem nevoie de călăuzirea Lui, pentru ca să acționăm cu înțelepciune ca unelte ale harului Său, când este vorba de a înlătura o lipsă din suflet prin cunoașterea deplină a lui Hristos și a lui Dumnezeu. Aceasta este cu siguranță calea cea mai privilegiată.

Dacă am vrea să condamnăm pe un credincios puțin maturizat spiritual din cauza fastului, decorațiilor și luxului exterior al unei catedrale, probabil îl vom respinge, deoarece el este obișnuit cu aceste „elemente sărăcicioase” și le consideră a fi bune. Pe de altă parte să nu trezim nici cea mai mică impresie, că noi ca creștini aprobăm aceste elemente iudaice; aceasta ar fi nesincer și fățarnic și vor impulsiona carnea sa și superstiția sa. Toate acestea arată însă, de cât har este necesar atunci când întâlnim un credincios care are puține cunoștințe despre har. Cât de des eșuăm noi în acest domeniu! Credincioșii, care sunt consolidați în har, nu sunt gata să țină seama de slăbiciunile celorlalți. Dar dacă avem a face cu aceia, care au puțină cunoștință despre har, atunci noi înșine avem nevoie de mult har, ca să putem să-i întâmpinăm în chip demn de Dumnezeu. Deoarece ei sunt iubiți de Dumnezeu, nu este nici un motiv pentru noi să nu-i iubim, ci dimpotrivă, avem toate motivele să-i iubim. Dumnezeu îi iubește pe toți care sunt născuți din El; aceasta este baza dragostei noastre și cheia tuturor problemelor de această natură. «Oricine Îl iubește pe Cel care a născut, iubește și pe cel născut din El.»

Tabloul unei familii ne lasă să recunoaștem ușor acest principiu. Dacă cineva vizitează o casă, pentru al cărei cap de familie are un deosebit de mare respect, ce efect va avea aceasta asupra atitudinii lui față de copiii acestuia? Cu siguranță îi va iubi pe toți. Un copil s-ar putea probabil să fie gălăgios și de nestăpânit, face tot felul de glume și se ceartă des cu frații și surorile lui; în timp ce un altul este respectuos față de toți ceilalți și este atractiv. Întrebarea este însă: îi iubesc eu pe toți? Așa va fi, dacă eu iubesc pe părinții lor.

Dacă ochiul este simplu și plin de dragoste, lui i se revelează viața dumnezeiască și bunătatea dumnezeiască în copiii lui Dumnezeu. De regulă sunt puține obstacolele care stau în calea dragostei noastre, de care suntem datori față de ei. La aceasta nu trebuie să uităm, că și noi prin

comportarea noastră greșită creăm probleme altora. Dar chiar dacă aceste greutăți ar fi de zece ori mai mari, aceasta nu schimbă cu nimic cuvântul care a fost scris aici pentru mine și pentru tine: dacă iubim pe Dumnezeu, trebuie să iubim și pe copiii Săi, și anume nu numai pe aceia pe care îi vedem zilnic, ci și pe ceilalți, pe care nu-i vedem. Ce produce o surpriză neplăcută, ce apare ca greșeală sau chiar ca ceva contrar, și este chiar de condamnat, toate acestea trebuie să influențeze numai felul în care noi le dovedim dragostea noastră. Niciodată nu trebuie să facem loc gândului, că noi nu trebuie să-i iubim. Împrejurările pot să fie așa de triste, că noi ne putem găsi refugiul numai la rugăciune; în acest caz să venim în dragoste înaintea lui Dumnezeu în rugăciune. Să ne gândim și în ce măsură dragostea noastră trece examenul față de credincioșii despre care noi presupunem că sunt greșiți. O luăm noi în serios, să căutăm binele lor suprem, să le aducem adevărul mai aproape, pentru ca ei să fie eliberați de prejudecăți și păreri tendențioase? În prezența lui Dumnezeu putem lăsa dragostea noastră să lucreze totdeauna spre bine. Nu este în regulă cu dragostea noastră, dacă noi nu suntem experimentați cu privire la nedreptatea fraților noștri și nu chibzuim înaintea lui Dumnezeu alegerea mijloacelor de ajutor, cum El trebuie să le pună pe inima noastră. Aceasta îmi pare să fie concluzia clară din principiul pe care apostolul îl prezintă în acest verset.

Un alt principiu ne este prezentat în versetul 2: «Prin aceasta cunoaștem că-i iubim pe copiii lui Dumnezeu, când Îl iubim pe Dumnezeu și ținem poruncile Lui.» Aproape că nu se poate imagina ceva care să contrazică mai mult logica omenească. Teoreticienii ar numi aceasta „argumentare în cerc” sau „sofism - cerc vicios”, fiind considerat un fel rău de argumentare. Dar ce are a face logica omenească cu adevărul, cu harul lui Hristos și cu dragostea pentru Dumnezeu și copiii Săi? Se poate explica viața veșnică prin logică? Aici nu este vorba de deducții logice, ci de credință. Nu trebuie să ne mirăm, că oameni, care nu pot ieși în afara argumentărilor logice și deducțiilor științifice, sunt orbiți, da, stau orbi și neputincioși față de adevărurile caracteristice ale Cuvântului lui Dumnezeu. Ei apreciază dragostea Sa și rezultatele ei ca fiind de neînțeles sau greșite, măsurate după regulile logicii lor dialectice. Disputele însă nu oferă hrană sufletului; dacă omul ar vrea să găsească în acestea pâine pentru viața aceasta, rămâne totuși adevărat, că «omul nu trăiește numai cu pâine, ci omul trăiește cu orice iese din gura Domnului» (Deuteronom 8,3). Credinciosul a găsit prin Cuvântul lui Dumnezeu calea vieții și dragostea dumnezeiască, precum și acțiunea Duhului Sfânt. De aceea el se supune acestui Cuvânt minunat. Și acesta îi spune: «Prin aceasta cunoaștem că-i iubim pe copiii lui Dumnezeu, când Îl iubim pe Dumnezeu și ținem poruncile Lui.» În felul acesta sunt sintetizate diferitele aspecte ale adevărului. Este atitudinea inimii curățite prin credință; nu numai coborând din partea lui Dumnezeu, ci și urcându-se înapoi la El, gândurile inimii leagă ascultarea cu dragostea pentru Dumnezeu și dragostea pentru copiii Săi. În aceasta este o protecție eficientă împotriva înșelării altora și a autoînșelării.

Dacă felul în care apostolul apelează la dragostea noastră dă impresia a fi „un cerc vicios” și ar putea să sune străin în urechile logicienilor, totuși el nu ar putea fi mai dumnezeiesc și mai demn de Dumnezeu. Omul nu poate să-l înțeleagă, căci «dragostea este din Dumnezeu», și noi trebuie să avem dragostea în inimile noastre, ca să putem înțelege aceste cuvinte. Niciodată nu se poate înțelege felul de a acționa al lui Dumnezeu, dacă nu ești părtaș naturii noi, pe care El o dă tuturor acelor care umblă atât în ascultare de El cât și în dragostea Sa. Viața lui Hristos este dăruită aceluia care crede în El. Dacă credinciosul a obținut siguranța că posedă această viață, atunci el primește mai multă înțelegere prin Duhul Sfânt, care lucrează ca sursă de putere în omul nou. Cu cât prețuim mai mult harul de care avem parte, cu atât mai impresionant ne devine adevărul. Vom fi umpluți cu laudă, prin aceea că vom cunoaște că ea curge spre noi din harul dumnezeiesc aflat în Hristos și toate cele trei Persoane ale Dumnezeirii, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, contribuie la aceasta. Constatăm cum harul ne conduce de la simpla credință în Isus ca fiind Hristosul la adâncimile naturii dumnezeiești și ne constrânge să apucăm adevărul, prin aceea că noi totodată cumpănim minunea harului cuprinsă în el și nu ocolim exercițiile zilnice ale sufletului.

Nu există nici o altă epistolă în Noul Testament care să lucreze așa de mult la inima credinciosului așa cum este aceasta. Dacă ea este citită cu credință, atunci nu va exista nimic care ar putea să tulbure rămânerea noastră în dragoste. Hristos a făcut totul ca să rezolve pentru totdeauna această problemă. Adevărul Evangheliei este fundamentul pentru faptul că Dumnezeu rămâne în noi și noi în El. Tot pe el se bazează și exercitarea practică a dragostei față de copiii lui Dumnezeu; noi îi cunoaștem, dacă iubim pe Dumnezeu și ținem poruncile Lui. Dragostea dumnezeiască revelată în Hristos devine partea păcătosului sărman și îi dă siguranța, că el este subiectul unei dragoste desăvârșite, care eclipsează cu mult cele mai nobile sentimente umane. El a devenit nu numai un sfânt, ci și un copil al lui Dumnezeu. Numai Dumnezeu a putut să iubească în felul acesta, și Hristos, Fiul Său, a venit aici jos ca să reveleze pe deplin această dragoste. Ca să facă aceasta și în același timp să anuleze păcatele noastre, El a murit ca jertfă pentru noi. Acesta nu a fost un dar ca acela pe care poate să-l dea omul sau lumea. Acest dar nu a fost încununat numai prin coborârea Duhului Sfânt, care acum rămâne în noi și la noi, ci și prin aceea că noi acum putem fi în lumea aceasta așa cum este El acum înaintea Tatălui. Problema oricărui rău în noi și la noi a fost rezolvată prin moartea Sa. Noi posedăm viața Sa de înviere ca viață a noastră, Tatăl Său este Tatăl nostru și Dumnezeul Său este Dumnezeul nostru; și toate acestea, în timp ce noi încă ne mai găsim în lumea aceasta, care a răstignit pe Hristos pe cruce. El va veni în curând, ca să ne ia la Sine, ca să fim acolo unde este El. Însă sunt în jurul nostru mulți, care sunt copiii ai lui Dumnezeu ca și noi, și Dumnezeu ne cheamă să-i iubim la fel cum îi iubește El. Dacă Dumnezeu îi iubește, atunci și noi îi iubim, căci noi suntem copiii Lui. Și El face dragostea aceasta să fie o poruncă. Dacă noi nu iubim pe fratele nostru, pe toți copiii lui Dumnezeu, atunci nu-L iubim nici pe El, ci ne înșelăm singuri. Prin aceasta este rezolvată complet această întrebare.

Dar cum să se arate dragostea față de copiii lui Dumnezeu? Ea nu se poate despărți de dragostea față de Dumnezeu și de păzirea poruncilor Sale. Dragostea față de El nu este veritabilă, dacă noi eșuăm în dragostea față de Dumnezeu și în împlinirea poruncilor Sale. Aceasta este o întorsătură remarcabilă și cercetătoare de inimă în demonstrarea dragostei de frați. Să nu luăm în serios aceste cuvinte? Cât de mult prin aceasta se va stăvili trândăvia și indiferența noastră! Dacă un copil al lui Dumnezeu s-a încurcat în ceva, cum ar fi o învățătură greșită sau o greșală practică, ce este atunci de făcut? Va corespunde dragostei, dacă răul este numit bine, dacă se trece ușor cu vederea peste el, sau ca frate te faci una cu el? «Prin aceasta cunoaștem că-i iubim pe copiii lui Dumnezeu, când Îl iubim pe Dumnezeu și ținem poruncile Lui.» Nu se poate vorbi de dragoste adevărată față de copiii lui Dumnezeu, dacă ignorăm poruncile lui Dumnezeu și prin aceasta dovedim cât de puțin Îl iubim. Aici este prezentat principiul ascultării într-o formă nouă, pentru a preîntâmpina folosirea greșită a dragostei față de aceia care au păcătuit și prin aceasta au nevoie de mustrare. Dacă ne jucăm cu păcatul sau trecem cu vederea nedreptatea făcută lui Dumnezeu sub pretextul de a iubi pe copiii lui Dumnezeu, atunci nu avem nici o siguranță despre veridicitatea dragostei noastre; ea este mai degrabă pentru noi și pentru ei o cursă de cădere. Dacă dintr-un motiv oarecare am ajuns neascultători de voia lui Dumnezeu, atunci simțim absurditatea noastră și cărarea noastră a devenit nesigură. Bucuria părtășiei cu El este întreruptă și stăm în pericolul de a nu mai iubi pe copiii lui Dumnezeu, ci să fim înțelegători față de ei. Atunci nu mai este adevărat, că îi iubim într-un mod demn de Dumnezeu. Dacă prin credință Îl luăm pe Dumnezeu în problemele noastre ca pe Unul căruia Îi aparține inima noastră, atunci din aceasta va rezulta păzirea poruncilor Lui, și aceasta nu ne permite să cedăm oamenilor, atunci când este vorba de voia Sa. Atunci avem certitudinea că iubim pe copiii lui Dumnezeu așa fel cum este potrivit cu gândurile Sale. Prin aceasta acest verset ne pune la îndemână o piatră de încercare importantă, ca să judecăm sufletele noastre înaintea Sa. El ne arată un aspect al adevărului, care pătrunde adânc în suflet și decide răspunsul la problema tratată corespunzător Cuvântului Său.

«Pentru că aceasta este dragostea lui Dumnezeu: să ținem poruncile Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele». Duhul Sfânt ne dă în acest verset 3 o altă piatră de încercare, care este pusă față în

față cu cea din versetul 2. Dacă suntem neascultători, atunci nu stăm nici în dragoste față de Dumnezeu și nici în dragoste față de copiii Săi. Dragostea din Dumnezeu este ascultătoare și se extinde în același timp spre toți copiii lui Dumnezeu, nu numai asupra grupei noastre sau a celor din părtășia noastră. Ascultarea nu poate fi despărțită de dragoste. Dacă lipsește ascultarea, atunci lipsește și dragostea; dacă este prezentă dragostea dumnezeiască, atunci ea va fi însoțită și de ascultare. «Și poruncile Lui nu sunt grele.» Așa apreciază apostolul poruncile Sale, și împreună cu el toți aceia care umblă înaintea Lui cu încredere în harul lui Dumnezeu. Este adevărul făcut nouă cunoscut de Duhul Sfânt. În același sens a spus Domnul în Matei 11, că jugul Său este blând și sarcina Lui este ușoară. Copiii lui Dumnezeu însă au de învins pe cărarea lor un obstacol mare, care depășește probabil toate celelalte greutăți. În primul rând ne gândim la carne, dar nu la aceasta mă refer eu. Oricâte probleme ne creează carnea, există totuși un rău cu o natură mult mai gravă. Când la cei credincioși carnea iese în evidență, aceasta va da naștere la ei la un sentiment de rușine și la conștiența acționării lor greșite. Însă lumea ne înconjoară ca o mlaștină ascunsă. Când ea lucrează asupra noastră în felul ei înșelător, probabil nu vom cunoaște deloc motivul pentru care simțim o oboseală spirituală și suntem incapabili să savurăm dragostea Tatălui și să o reflectăm. O astfel de stare de asemănare cu lumea înstrăinează chiar și pe copiii lui Dumnezeu unii de alții în feluri diferite și lucrează cu atât mai nimicitor cu cât câștigă mai multă influență. Dacă inima iubește lumea, atunci ea se îndepărtează de copiii lui Dumnezeu, cu care Dumnezeu dorește s-o unească în cele mai intime legături familiare imaginabile, și dragostea nu se mai poate revărsa permanent în puterea Duhului. Lumea poruncește energic întreruperea unei astfel de revărsări a dragostei dumnezeiești; căci în felul ei egoist, fără inimă, ea iubește numai ce îi aparține. De aceea ce pericol mare există pentru credincioșii care năzuiesc după plăcerile și onoarea lumii acesteia! În orice caz ea este pentru ei o cursă periculoasă. Credinciosul, care vrea să întrețină relații bune cu lumea, trebuie să-i facă pe plac și prin aceasta întristează pe Duhul Sfânt.

Copiii lumii acesteia nu pot suporta dragostea copiilor lui Dumnezeu, căci ea condamnă natura lumii. Ei nu vor să aibă nimic a face cu dragostea de frați și întreabă cu seriozitate pe credincioși, dacă acești oameni simpli sunt cu adevărat tovarășii lor: Cum poți să întreții o prietenie intimă cu astfel de oameni? Când un credincios acordă valoare poziției lui în lume, atunci greutățile sunt inevitabile. Domnii și doamnele lumii, cărora tu le faci curte, nu-ți vor permite să le produci pagubă cu frații tăi de credință apropiați, căci ei îi desconsideră pe aceștia. Acesta este caracterul lumii acesteia. Și tu, ca și copil al lui Dumnezeu și moștenitor al cerului, să năzuiești să ai parte de onoare în ochii acelor care au răstignit pe Domnul slavei? În prezența lor eviți cu grijă să te declari frate al copiilor lui Dumnezeu neînsemnați, cu toate că o dată ei vor domni împreună cu Hristos peste lume! Este aceasta dragoste față de Dumnezeu și copiii Săi? Dovedești tu credincioșie față de Hristos, când deosebit de prudent cauți să fii în relații bune cu lumea? În astfel de împrejurări tu simți mai mult sau mai puțin poruncile Lui ca fiind apăsătoare. Este așa? Unde te conduce drumul tău? Sunt oamenii de valoare ai lumii copii ai lui Dumnezeu? Nu vei afirma aceasta, dar ei sunt totuși oameni amabili. Chiar dacă sperii ca ei să devină cândva copii ai lui Dumnezeu, nu știi că prietenia cu lumea este vrăjmașie cu Dumnezeu? «Deci oricine va vrea să fie prieten al lumii se face vrăjmaș al lui Dumnezeu» (Iacov 4,4). Nu urmăresc acești „oameni amabili” aceleași principii și practici pe baza cărora Fiul lui Dumnezeu a fost alungat din lume?

Noi ar trebui să privim lumea așa cum o vede Dumnezeu. Este puțin important cât timp s-a scurs de când lumea L-a răstignit pe Domnul. Acest păcat stă tot așa de viu înaintea ochilor lui Dumnezeu ca și atunci când s-a împlinit fapta groaznică. Începând din ziua aceea și până acum lumea nu a schimbat cu nimic din vina ei cea mai mare. Lumea ori nu acceptă pentru sine relațiile din creștinism, ori respinge pe aceia care cred cu adevărat. „Ce aroganță, să numești pe Dumnezeu ca Tată al tău!”, spune ea. Însă Domnul spune: «Tată drept, lumea nu Te-a cunoscut.» Lumea gândește că face o slujbă pentru Dumnezeu, dacă îi prigonește pe acești „oameni aroganți”, care Îl mărturisesc pe Dumnezeu ca Tată al lor și de care Hristos nu se rușinează să-i numească frați. „Cel mai grav este, că ei afirmă, că Dumnezeu ar fi numai Tatăl lor și nu și al

nostru!” Ce este mai revoltător în ochii lumii, decât atunci când se trage o linie de despărțire și noi mărturisim că posedăm binecuvântări și privilegii cerești, pe care lumea nu le are!

Obiectezi tu, că acest tablou al asemănării cu lumea nu se aplică în totul la tine? Însă tu ai un fiu sau o fiică și dorești ca ei să ocupe o poziție bună în lume. Tu ai renunțat într-adevăr la lume, în măsura în care aceasta este adevărat cu privire la tine; dar care este situația cu copiii tăi? În felul acesta se vede deseori în inima părinților asemănarea cu lumea. Lipsește dorința sinceră, ca și copilul să fie găsit în Hristos și să devină un adevărat copil al lui Dumnezeu. Ca țel practic stă în primul rând înaintea ochilor părinților, să creeze copiilor o poziție bună în lume, cu toate că ei se roagă și ca copiii lor să devină mântuiți. Totodată se fac eforturi neobosite pentru înaintarea copiilor în lume. Ce este aceasta altceva decât natura lumii, în orice formă s-ar arăta ea? Probabil toate acestea nu se spun, dar felul de a proceda dovedește cu ce se preocupă inimile. Mie mi se pare că acest gând constituie legătura dintre versetul 3 și 4.

Poruncile lui Dumnezeu par grele în mod deosebit din cauză că se face simțită influența rea a lumii. «Pentru că tot ce este născut din Dumnezeu învinge lumea.» Acesta este un cuvânt care cercetează inima, dacă ne gândim în ce măsură copiii lui Dumnezeu cochetează cu lumea. În general în cercurile creștine este o imagine foarte confuză a ceea ce este de fapt lumea. Uneori ești șocat, că la întrebarea, ce se înțelege prin expresia lume, chiar și creștinii adevărați, lucizi, recunosc că nu au curajul să dea un răspuns la aceasta. Nu puțin sunt cei care presupun că lumea ca atare nu există, căci chiar și mulțimea poporului a fost botezată și de aceea, cu excepția celor care evident sunt atei, creștinismul a luat locul lumii spre onoarea lui Dumnezeu; chiar dacă aceasta nu se poate spune despre fiecare om în parte, totuși este așa în impresia generală morală. Noi nu trebuie să ne lăsăm înșelați de satan sau de aparența exterioară, chiar dacă lumea s-ar găsi într-o stare mult mai bună decât este de fapt în realitate. Hristos este permanent adevărata piatră de încercare a adevărului. Este vre-o țară sub soare pentru ai cărei locuitori Hristos înseamnă viața și singura lor țință? Acolo unde El este recunoscut în felul acesta și cu credință simplă, lumea nu este niciodată la ea acasă. Hristos oferă o conștiință vie despre dragostea Tatălui și, legat de aceasta, odihnă inimii. Acolo unde prin Duhul Sfânt se savurează această conștiință, acolo nu se găsește lumea. Însă acolo unde alte lucruri și nu Hristos atrag și stăpânesc inima, unde dragostea Tatălui este necunoscută sau este privită ca o imposibilitate, acolo se găsește lumea în opoziția ei neschimbată. Poate de aceea pentru un credincios să fie o întrebare mai importantă – în măsura în care ea nu a fost deja rezolvată prin credință – decât verificarea inimii, conștiinței și căilor noastre în lumina Cuvântului lui Dumnezeu în privința aceasta? Lumea câștigă ușor influență asupra noastră în lucrurile mici, chiar dacă dorim să umblăm cu credincioșie în lucrurile principale. Este un pericol mare să dai înapoi dinaintea verificării în lumina Sfintei Scripturi, dacă la noi înșine se constată neclaritate în umblare. Dragostea dumnezeiască ne obligă și la întrajutorare reciprocă, de îndată ce noi vedem clar și nu cedăm obișnuinței lipsită de inimă de a spiona contradicții la unul sau altul dintre frați. Atunci vom vrea să aducem astfel de greșeli ale altora ca scuze pentru legăturile noastre personale cu lumea în umblare și închinare. Un astfel de mod de a proceda nu are nimic a face cu felul de gândire al lui Hristos.

În acest loc din Scriptură avem asigurarea că nu misticul în despărțirea lui de lume sau numai oamenii deosebit de spiritual sunt cei care înving lumea, ci: «tot ce este născut din Dumnezeu învinge lumea». Nu este aceasta o încurajare și totodată un impuls pentru copilul simplu al lui Dumnezeu? Nu sunt ei toți născuți din Dumnezeu? Aici este prezentat clar principiul: niciunul măcar din creștinii adevărați nu este exclus de la acest privilegiu, dar nici de la responsabilitatea legată de el. Deoarece fiecare credincios este acum subiectul dragostei lui Dumnezeu și un aparținător la familia Sa, el «învinge lumea». «Și aceasta este victoria care a învins lumea» (nu: slujba noastră sau jertfirea de sine, și nici măcar dragostea, ci,) «credința noastră.» Crezi tu aceasta, dragul meu împreună cu mine creștin? Nu fii necredincios, ci credincios! Credința în Domnul nostru Isus Hristos este cea prin care noi am fost aduși la Dumnezeu. Tot prin El noi suntem păziți de Dumnezeu și făcuți apti să recunoaștem dușmanul și să ne împotrivim lui. Și

prin El ne odihnim ascultători în dragostea Aceluia care S-a coborât să ne numească prietenii Săi.

Credința este deci victoria care a învins lumea. Cum are loc aceasta, explică apostolul în versetul următor: «Cine este cel care învinge lumea, dacă nu cel care crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?» Aici nu este vorba, ca în versetul 1, numai de «Hristos». Este același Isus, dar apostolul se referă la demnitatea personală a Domnului. Asemănător este și cu progresarea sufletului mântuit. Mai întâi se crede că El, Isus, este Hristosul. Probabil că după aceea El a fost prezentat mai mult credinței; însă în orice caz a fost o veste bună să afli pe baza autorității dumnezeiești că Isus a fost uns (Hristos) de Dumnezeu și a fost trimis în lume spre mântuirea veșnică a celor care cred. Acest Isus este Hristosul. Însă în versetul 5 se vorbește despre gloria Sa, pe care El o posedă în afara lumii acesteia ca Fiul veșnic al lui Dumnezeu. Aceasta depășește cu mult faptul că El era Hristosul, sau Unsul, pe acest pământ. El era Fiul lui Dumnezeu înainte ca lumea să existe; și chiar dacă lumea și poporul Lui pământesc L-au lepădat, totuși gloria Sa ca Fiu al lui Dumnezeu va umple cerul și pământul. El, Cel care a venit aici jos, era Dumnezeu Însuși, care din dragoste S-a smerit. Și El, Cel care după înfăptuirea lucrării S-a înălțat la cer, era Omul care a fost înălțat peste întreg universul ca Isus, Fiul lui Dumnezeu. El, Cel care este Dumnezeu și Om într-o persoană, umple acum inima credincioșilor și odată va umple toate lucrurile. Noi Îl vedem nu numai ca pe Acela care uns cu Duhul Sfânt și cu putere mergea din loc în loc făcând bine și vindecând pe toți care erau stăpâniți de diavolul. Noi Îl vedem în gloria cerească și suntem făcuți apți să-L prețuim în legătura Lui veșnică cu Dumnezeu, precum și cu noi și cu toți ceilalți.

Acest titlu al Domnului este folosit aici pentru a prezenta natura credinței, care învinge lumea, și cum ar putea fi altfel? Harul Său a atras odinioară inimile noastre, pe când eram pierduți, ne-a dăruit viață și L-a condus în moarte pentru păcatele noastre. Apoi viața nouă a devenit activă în contemplarea unei glorii dumnezeiești, care așează în umbră toată slava deșartă a omului și a lumii acesteia și o face să dispară. Noi învățăm să cunoaștem dragostea Lui, care ne-a condus în legătură practică cu Tatăl și cu Fiul. Ea dă naște în noi la un fel nou de gândire, care este în concordanță cu poziția total nouă, în care ne-a adus harul Său neîngrădit ca credincioși. Viața, pe care am primit-o, nu poate altfel decât să se înalțe spre izvorul ei. De aceea cu cât noi cunoaștem mai mult harul, cu atât mai mult Duhul Sfânt oferă putere acestei vieți, așa că prețuirea din partea noastră a lui Hristos și a Cuvântului Său crește. Vedem cât de important este adevărul, că El este nu numai Unsul: care în marea Sa îndurare a venit în lumea aceasta, ci totodată este Fiul lui Dumnezeu, și că El posedă o glorie personală, care este total independentă de trimiterea Lui în lumea aceasta. Prin neștiința și disprețuirea, pe care lumea I le-a adus spre propria ei pierzare, gloria Sa personală strălucește și mai puternic. El este Fiul Omului, care S-a coborât în cele mai de jos adâncimi, ca să glorifice pe Dumnezeu cu privire la păcat și să salveze pe cei pierduți. Însă așa cum deja înainte de crearea cerurilor și pământului El era Fiul lui Dumnezeu, tot așa El va rămâne și în veșnicie, când acestea vor fi trecute. Această glorie a Domnului Isus ne este prezentată acum ca fiind aceea care oferă putere credinței noastre în toate greutățile venite din partea lumii. Căci «cine este cel care învinge lumea, dacă nu cel care crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?»

În privința aceasta ne putem gândi la un credincios, care la întoarcerea lui la Dumnezeu nu a ajuns la odihna deplină în adevăr. După ce el a gustat scumpătatea ei, el a fost călăuzit de Duhul Sfânt să cunoască mai bine pe Domnul Isus nu numai în nevoile lui personale, ci și în relația lui cu Dumnezeu și cu gloria Sa. Se adevărește cuvântul Domnului: «oricui are i se va da» (Matei 13,12). «Sufletul celor harnici va fi săturat» (Proverbe 13,4). Înainte de toate el va savura bucuria de a cunoaște mai bine dragostea și desăvârșirile Domnului. Această credință oferă puterea de a învinge tot ce lumea ne oferă ca ură și amenințări, dar și ca atracții, plăceri și onoare. Credința vede permanent în lume ura criminală împotriva Fiului lui Dumnezeu. Să ne temem de ceea ce detestăm? Nicidecum, căci «în lume aveți necaz, dar îndrăzniți: Eu am învins lumea» (Ioan 16,33).

Cunoașterea permanent tot mai profundă a gloriei lui Hristos este medicamentul profilactic cel mai bun împotriva lumii. Deoarece satan, căpetenia ei, este permanent preocupat să ne înșele cu ispitele lui și să ne producă pagubă, noi toți avem nevoie de Domnul nostru, Fiul lui Dumnezeu și Învingătorul, în lupta căreia îi suntem expuși permanent fin cauza binecuvântărilor pe care noi le-am primit în El. Certitudinea, că Dumnezeuul păcii va zdrobi pe satan sub picioarele noastre, este marea noastră. Dar dacă sufletul nostru ar vrea să se odihnească pe această victorie finală, atunci aceasta ar fi pentru noi o cursă. Noi am fost lăsați aici ca în orice împrejurare să alungăm pe satan, așa cum Iosua a îndemnat pe poporul său. Noi trebuie să fim credincioși în lucrurile zilnice mărunte, dacă vrem să învingem în greutățile mari.

De aceea Domnul în fiecare din scrisorile Sale deschise adresate celor șapte Adunări din Asia Mică Se așteaptă să găsească învingători. De fiecare dată El dă făgăduințe corespunzătoare, ca să întărească pe cei credincioși, căci din cauza abaterilor El nu se mai putea baza pe Adunări în totalitatea lor. Să observăm, că Domnul, după condamnarea celor care țin de învățătura lui Balaam și a Nicolaiților în Pergam se adresează Izabelei nerușinate din Tiatira, tocmai aici Se prezintă ca Fiul lui Dumnezeu, ca Stânca, pe care El Își clădește Adunarea Sa, care nu va fi biruită de porțile Hadesului (Locuinței morților). Este viața lui Hristos cea care ne face apti pentru părășia cu Tatăl și cu Sine Însuși. Dar ca să putem învinge lumea și să savurăm părășia dumnezeiască, credința în Fiul lui Dumnezeu trebuie prin har să fie vie și tare. Atunci noi vom găsi așa-numita „lume creștină” (așa cum mulți nu se rușinează s-o numească) mult mai dureroasă și potrivnică decât păgânismul nemanierat. Căci tot așa o vede și Tatăl și Fiul. Părinții bisericii răstălmăcesc adevărul, prin aceea că învață, că oameni trebuie numai să se lase botezați, fără să ia în considerare viața lor rea; căci prin botez chinurile lor în iad se vor micșora. Dacă ei ar fi avut numai o ureche, ca să audă, ar fi trebuit să știe că Domnul a rânduit exact invers: «Iar robul acela care a știut voia stăpânului său și nu s-a pregătit, nici n-a făcut după voia lui, va fi bătut cu multe lovituri; iar cine n-a știut și a făcut lucruri vrednice de lovituri va fi bătut cu puține» (Luca 12,47.48).

Să ținem cu tărie, fără zguduire și cu simplitatea inimi, la credința, că Isus este Fiul lui Dumnezeu, pentru ca și noi să biruim lumea!